

ΕΡΩΤΙΚΟΝ ΕΓΚΛΗΜΑ.

Ἀναμένουσα τὴν ἀφύπνισιν τοῦ ἐραστοῦ της, ἡ Συζάννη, ὀρθία παρὰ τὴν κλίνην, σύνοφρυς, μὲ βλέμμα τραχὺ καὶ ψυχρὸν, συνέθλιβε σπασμωδικῶς ἐπιστολὴν μεταξὺ τῶν δακτύλων της.

Εἶχεν εὖρει ταύτην χαμαὶ, ὑπὸ τινα ἔδραν. Τὴν ἀνέγνωσε, καὶ πάραυτ' ἡ συνήθης αὐτῆς εὐθυμία κατέπεσε. Τὸ ἄσμα της, ὡς εὐτυχὸς ἐργάτιδος, ἐσβέσθη ἀποτόμως.

Νὰ ἐλεγέ τι τῷ ἐραστῇ της, ἢ νὰ τῷ ἀπέκρυπτεν ὅτι ἔμαθε πρὸ ὀλίγου;

Ὁ Ἀνδρέας ἠσθένει πρὸ ἐξ ἡδὴ μηνῶν, καὶ περιποιοῖτο αὐτὸν μετὰ πάσης τῆς ἐρωτικῆς δυνάμεως. Τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα, ἔβαινε ἐπὶ τὸ βέλτιον· ἠγέρθη καὶ ἐξῆλθεν εὐθυμος. Ἐπιστρέψας κατηφῆς, κατεκλίθη αὐθις, εἰπὼν ὅτι ἐπασχε τὴν καρδίαν καὶ εἶχεν ἀνάγκην μεγάλης ἡσυχίας. Ἐν τούτοις ἡ Συζάννη ἀνεκάλυπτε τὴν αἰτίαν τῆς ὑποτροπῆς ταύτης. Ὁ Ἀνδρέας ἐξελθὼν ἔλαβε τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην ἐκ τοῦ ταχυδρομικοῦ γραφείου, καὶ ἐξ αὐτῆς ἐπασχεν, ὑπέφερεν ἐκ τῶν περιεχομένων.

Ὁ τετράγωνος ἐκεῖνος χάρτης, ὁ κεκαλυμμένος ὑπὸ γραφῆς λεπτοτάτης, κατέκαιε τοὺς δακτύλους τῆς Συζάννης, ἥτις ἀνεγίνωσκεν αὐτὴν ἐπανηλειμένως μένουσα ἐν τῇ ὑπογραφῇ: Διονυσία. Τίς αὕτη ἡ Διονυσία;

Ὁ χάρτης εὐωδία, μεμυρισμένος ἀναμφιβόλως ὑπὸ χειρὸς ἀβρᾶς. Ἡ γραφὴ ἦν λίαν ἐπιμελετημένη. Ἡ φράσις ἐκλεκτὴ καὶ ἡ ὀρθογραφία ἐντελής.

— Αὕτη θὰ ἦνέ τις μνηστὴρ, ἐσκέφθη!

Ἀπὸ τριῶν ἐτῶν ἡ Συζάννη συνεβίου μετὰ τοῦ Ἀνδρέου. Κατ' ὀλίγον, ὁ δεσμὸς ἐνισχύθη. Διὰ τὸν Ἀνδρέαν ἦτο ἄλυσσις. Ἡ Συζάννη εὕρισκεν ἐν αὐτῷ δικαίωμα αἰωνίας συμβιώσεως. Τὸν ἠγάπα ὀλοφύχως, ἐν ὅλῃ αὐτῆς τῇ καρδίᾳ καὶ πᾶσι ταῖς αἰσθήσεσιν, ὡς κόρη ἀνεπτυγμένη πλέον. Εὐτυχῇ ἐνόμιζεν ἐκυτὴν ὅτι ἐξελέγει παρ' αὐτοῦ.

Καὶ ἰδοὺ ὅτι ἀνεκαλυπτεν ἕτερον αὐτοῦ ἔρωτα, ὅστις θὰ ἐπέφερε τὴν ῥῆξιν αὐτῶν. Πῶς νὰ ἐπραττεν ἵνα ἀποφύγῃ τὸν φοβερὸν ἀποχωρισμόν;

Ὁργίλῃ συνάμα καὶ τεθλιμμένη, ἐθεώρει ἐπὶ τοῦ προσκεφαλοῦ τὴν ὥχρᾰν κεφαλὴν τοῦ Ἀνδρέου καὶ ἐσκέπτετο:

— Ἐν τούτοις τὸν ὑπεραγαπῶ! Ἐὰν ἀποθάνῃ εἰς τὸν ἔρωτα τῆς ἄλλης!...

Ἐπανελαμβάνεν εἰσέτι τὴν ἐπιστολὴν τῆς Διονυσίας. τῆς δεσποινίδος Διονυσίας, τῆς ἀγνώστου ταύτης, ἀναμφιβόλως περικαλλοῦς, ἥτις ἀφῆρπαζε τὴν καρδίαν τοῦ ἐραστοῦ της, τῆς Διονυσίας ταύτης, ἥτις θὰ δικαιῶται ἡμέραν τινὰ νὰ ἔχη τέκνα ἐκ τοῦ προσφιλοῦς αὐτῇ ἀνδρός, ἐνῷ ὁ ἔρως τῆς Συζάννης προυνιδετο... Ἀ! ὄχι... ὄχι... Δὲν ἠδύνατο νὰ συγκρατῇ τὰ δάκρυα.

Ἐλεγεν, ἡ δεσποινὶς αὕτη, ὅτι ἔδει ν' ἀναμείνῃ ἐπὶ δύο τοῦλάχιστον ἔτη, ἕως οὐ καταπείσῃ τοὺς γονεῖς. Ἐλεγεν ὅτι θ' ἀπέθνησκεν, ἐπειδὴ ἦτο δυστυχής! Ὁ Ἀνδρέας μαθὼν ὅτι ὤφειλε νὰ τὴν ἀναμείνῃ ἐπὶ τοσοῦτον, ὑπετροπίασεν! Παρεπονείτο ἡ ἐγῴστος ἐνῷ ἠγαπᾶτο.

Ναὶ, ἡ εἰδησις ἐκείνη ἀπεθάρρυνε τὸν Ἀνδρέαν καὶ τῷ ἐπλήγωνε τὴν καρδίαν. Ὁ ἰατρός προσκληθεὶς δὲν ἀπέκρυπτεν ὅτι ὁ νέος κατέκειτο ἐκ μαρasmus, ὅτι καὶ αὐτῇ τῇ Συζάννῃ ἀπεσιώπα βαρεῖαν ὀδύνην, καὶ ὅτι τὴν ὑγιεῖαν θὰ ἐπανεκτα διὰ ψυχικῆς ἱκανοποιήσεως καὶ πνευματικῆς γαλήνης.

Ἐννόησεν ἡ Συζάννη τότε ὅτι δὲν ἐξήρκει πλέον τῷ Ἀνδρέᾳ. Ἀνεπτύχθη ἡ ζηλοτυπία. Ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη κατέπειθεν αὐτὴν τελείως. Ὁ Ἀνδρέας ἠγάπα τὴν Διονυσίαν ταύτην ἀπὸ πολλοῦ, μακροτάτου, ἴσως πρὸ τοῦ μετὰ τῆς Συζάννης συνδέσμου καὶ ἐθνήσκε διότι δὲν ἠδύνατο νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ ὄνειρον.

Ὅταν ὁ Ἀνδρέας ἀφύπνισθη, ἀπεφάσιεν ἵνα περὶ οὐδενὸς τῷ ἀναφέρῃ.

Ἐκεῖνος τὴν ἡσπασθη, μὴ παρατηρήσας ὅτι εἶχε κλαύσει, τῇ ἐζήτησε τὰ πρὸς γραφὴν χρεῖώδη καὶ γράψας ἐπιστολὴν παρεκάλεσε γείτονα ἐπισκεφθεῖσαν αὐτὸν τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ, νὰ φέρῃ ταύτην εἰς τὸ ταχυδρομεῖον.

Τῇ ἐσπέρα ἐκάλεσε παρ' αὐτῷ τὴν Συζάννην, ῥάπτουσιν σιγηλῶς ὑπὸ τὸ φῶς τῆς λυχνίας, καὶ ἀφελίστατα τῇ εἶπε:

— Μικρὰ μου, εἶμαι ἀσθενής. Ἐκατόνισα ἐν τῇ πρωῒνῃ ἐπιστολῇ μου ὑποθέσεις τινάς, μὴ λησμονήσας καὶ σέ. Αὖριον ἢ μεθαύριον, θὰ λάβω ἐπιστολὴν, ἣν θὰ μοὶ ἐγχειρίσῃς. Πρόκειται περὶ κανονισμοῦ οἰκογενειακῶν τινῶν, ὃν ζητῶ παρὰ τῆς ἀδελφῆς μου. Αὕτη θὰ μοὶ γράψῃ.

Ἐνόμιζεν αὕτω, μὴ δυνάμενος νὰ ἐξέλθῃ ὅπως συνεννοηθῇ μετὰ τῆς Διονυσίας, ὅτι ἀπεδίωξε τὰς πεποιθήσεις καὶ τὴν ἐπαγρύπνησιν τῆς Συζάννης.

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας, ἡ Συζάννη ἔλαβε τὴν ἀναμενομένην ἐπιστολὴν.

Μάτην ἠθέλησε νὰ δαμάσῃ τὴν περιεργίαν αὐτῆς: δὲν ἠδυνήθη. Ἀνεγνώρισε τὸν χαρακτῆρα τῆς Διονυσίας, διέρρηξε τὴν σφραγίδα καὶ ἀνέγνωσεν.

Ἦτο τὸ τελευταῖον ἐπὶ τῆς ἐπιτυχίας της κτύπημα. Ἡ Διονυσία ἠγάλλετο. Ὁ γάμος κατορθοῦτο. Ἡ ἐπιστολὴ ἦτο φαιδροτάτη. Ὁ Ἀνδρέας ἐμελλε μόνον νὰ σπεύσῃ νὰ ἐγκαταλείψῃ τοὺς Παρισίους, ἵνα μὴ οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν βραδύνη τὴν ἐπὶ τοσοῦτον ποθητὴν εὐτυχίαν.

Ἡ Συζάννη, ὥχροτάτη, ἔθεσε τὴν ἐπιστολὴν ἐν τῷ θυλακίῳ καὶ ἀφῆκεν αὐτὴν ἐκεῖ.

Τῇ ἐπαύριον ὁ Ἀνδρέας ἠδημόνει. Τῇ μεθεπαύριον, βαρεῖα θλίψις ἀπετυποῦτο ἐπὶ τοῦ προσώπου του. Πολλάκις ἠρώτησε τὴν Συζάννην ἐὰν ἔλαβέ τι. Ἐκείνη ἡρνεῖτο.

Ὁ ἰατρός προσεκληθῇ, ἀλλ' οὐδὲν ἠδυνήθη νὰ διαγνώσῃ. Ἡ φυσικὴ ἀσθένεια ἀνεπτύσσετο ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν αἰτίας ἡθικῆς, ἥτις ἀπεκρύπτετο αὐτῷ.

Ἡ Συζάννη ἐκλαίει.

— Τέκνον μου, τῇ λέγει ὁ ἰατρός μυστικῶς, ἐὰν τὸν ἀγαπᾷς, προσπάθησον νὰ τὸν χαροποιῇς. Πρᾶξον τὸ ἀδύνατον, εἰς τὰς γυναῖκας εἶνε δυνατόν. Ὁ φίλος σου θνήσκει ἐκ μαρasmus.

Μείνασα μόνη, ἐσκέφθη βαθέως. Ἀγὼν φοβερός συνήπτετο ἐν αὐτῇ μεταξὺ οἴκου καὶ ἔρωτος. Εἶχεν ἐν χερσὶ τὴν σωτηρίαν τοῦ Ἀνδρέου. Ἦρκει μόνον νὰ θαρρήσῃ, ν' ἀποθέσῃ τὴν ἐπιστολὴν ἐπὶ τῆς κλίνης τοῦ ἀσθενοῦς, καὶ νὰ ἀναχωρήσῃ, ἵνα μακρὰν ἀπολαύσῃ τῆς ἀκουσίως αὐτῇ θυσίας. Ὁ Ἀνδρέας θὰ ἐσώζετο καὶ θὰ ἐτήρει ἀγαθὴν αἰωνίως μνήμην.

Εἰς τὴν γενναίαν ταύτην σκέψιν ἐσκήρτισεν καὶ ἀπαίσιον μειδιάμα, ἐκδήλωσις τῆς νευρικῆς αὐτῆς συνταράξεως, διέσπασε τὰ τρέμοντα χεῖλη καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἀνέλαμψαν. Ἠγέρθη ἀποτόμως καὶ ἔσπευσεν, ἀποφασίσασα τὴν ἐκτέλεσιν τῆς σκέψεως. Ἡ νύξ, ἡ τρίτη ἀπὸ τῆς λήψεως τῆς ἐπιστολῆς, ἦν προκεχωρημένη, ὁ Ἀνδρέας κατεσκληκῶς καὶ κάτωχρος κατέκειτο ἐν θανάσιμῳ ἁγωνίᾳ, ἄφωνος, ἐκβάλλων στεναγμούς σπαρακτικούς. Ἡ Συζάννη πλησιάζασα τὴν κλίνην ἔστη προσβλέπουσα αὐτὸν ἐναγωνίως καὶ ἐν φοβερᾷ ταραχῇ ἔχουσα τὴν χεῖρα ἐν τῷ θυλακίῳ. Μεθ' ὃ ὁ ἐπιθανὴς τείνας τὰς χεῖρας, οἷον ἐπικαλούμενος ἔλεον, ἐφώνησε, καὶ στρέψας ἐφάνη καθουσχάσας καὶ ὑπὸ ὕπνου καταληφθεῖς. — Ἐπὶ τινὰς ἔτι στιγμὰς ἡ Συζάννη ἔμεινε παρὰ τὴν κλίνην τοῦ ἀσθενοῦς καὶ βεβαιωθείσα ὅτι ἀπεκοιμήθη, ἔσυρε ταχέως τὴν ἐπιστολὴν καὶ ἀπείθηκεν αὐτὴν παρὰ τὸ προσκεφαλαίον, μεθ' ἀπεσύρθη καὶ καθεστθεῖσα, μόνη ἐν τῇ σιγῇ τῆς νυκτός, ἤρξατο θρηνοῦσα τὴν ἀπώλειαν τοῦ πεφλημένου τῆς, νυμφευομένου τὴν Διονυσίαν, καὶ ἀναθεματίζουσα τὴν κατηραμένην μνηστήν. Τὸ ἄλγος καὶ ἡ λύσσα ἔτικκον τὴν μετάνοιαν.

Ἀλλὰ καταβαλοῦσα μέγαν ἀγῶνα, ἵνα ἐμμείνη ἐν τῇ ἀποφάσει τῆς, ἡγέρθη ἀποτόμως καὶ ἔσπευτε παράφορος παρὰ τὸν κατὰ κοιτον, ἔλαβε τὴν ἐπιστολὴν καὶ πεσοῦσα ἐπ' αὐτοῦ τὸν ἐκάλει ὅπως τῷ τὴν ἐγχειρίσει.

Πλὴν ἦτο ἡδὴ ἄργα! Ἐκεῖνος ἔμενεν ἀκίνητος.

Αἰφνης ἡ Συζάννη ἔρρηξε κραυγὴν καὶ κατέπεσε λειπόθυμος. — Ὁ Ἀνδρέας ἔκειτο ἄπνους.

FERNAND LAFARGUE

ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΣ ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟΤΕΡΑ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΕΚΘΕΣΕΩΣ.

Τὸ πεδῖον τοῦ Ἀρεως,

Ἡ ἀπὸ τοῦ πύργου τοῦ Trocadero ἄποψις τοῦ πεδίου τοῦ Ἀρεως παρέχει ἀληθῶς θεᾶν ἐξαισίαν, ἣν ἡ ἐντύπωσις ἐπὶ

μακρὸν ζωηρὰ καὶ θαυμασία θὰ πλανᾶται ἐν τῇ φαντασίᾳ τῶν ιδόντων αὐτό. Οἱ ἀπαυγάζοντες ὑπὸ τὰς ἡλιακὰς ἀκτῖνας θόλοι τῶν διαφόρων μεγάρων, τὰ μεγαλοπρεπῆ οἰκοδομήματα, ἡ θαυμαστὴ ποικιλία τῶν ξένων περιπτέρων, τὰ πρόχειρα καὶ περίκομψα καφεῖα ἢ καφεστιατόρια, οἱ θαλερώτατοι κῆποι, τὰ ἀναβρυτήρια, ἡ δαιμονία κίνησις τῶν ἀμαξῶν καὶ λεωφορείων, τῶν ἀνθρώπων καὶ ἵππων, καταθέλγουσι τὸ ὄμμα ἀλλεπαλλήλως περισπῶντα αὐτό καὶ εἰς κατάπληξιν παρασύρουσι τὸ πνεῦμα ἀναλογιζόμενον τὰς φοβεράς δυνάμεις τοῦ ἀνθρώπου. Ἐπὶ πᾶσι δὲ ὑπερήφανος καὶ εὐθυτενής. ἀνυψοῦται μετὰ τῶν νεφελῶν ὁ γίγας.

Πύργος Eiffel.

Μεγαλουργημα ἔσχον τῆς ἀνθρωπίνης ἐπινοίας δεσπόμενος διὰ τοῦ ὕψους τοῦ τῆς ἐκθέσεως καὶ τῆς Παρισινῆς μεγαλοπόλεως τριακόσια μέτρα διήκει μετὰ τῶν αἰθέρων, καὶ πετάννυσι γαῦρον τῆς Γαλλικῆς σημαίας ἀπὸ τῆς κορυφῆς του, ὥσπερ θέλων νὰ κηρύξῃ βροντοφώνως τὰς προόδους τοῦ μεγάλου ἔθνους. Ὑπελογίσθη ὅτι δεκακισχίλιοι συγχρόνως ἐπισκέπται δύνανται νὰ ἐνυπαρχώσιν ἐν τῷ πύργῳ, οὐτινος ἡ ἀναβάσις τόσῳ εἶνε κοπιωδεστάτη ὥστε πολλοὶ ἐν μέσῳ αὐτῆς ἀποκάμνοντες παραιτοῦνται τοῦ σκοποῦ των. Καθωρίσθη δὲ ἵνα ἡ εἴσοδος γίνηται διὰ διαφόρων χρωματισμῶν εἰσιτηρίων, ἀναλόγως τοῦ δώματος μέχρις οὗ ἐπιθυμεῖ ἕκαστος ν' ἀνέλθῃ. Ὑπὸ τὰς στοὰς τῶν τεσσάρων αὐτοῦ ποδῶν, κατεσκευάσθη μεγίστη κρήνη, ἐννέα μέτρων ὕψους καὶ διαμέτρου ὑπερικοσιτεσσάρων, καὶ τὸ κεντρικὸν σύμπλεγμα, περικυκλοῦσι πέντε ἀγάλματα παριστῶντα τὰς πέντε ἡπείρους.

Οὐγγρική τις ἐφημερίς, «Egyetértés» λεγομένη, ἐν Βουδαπέστη, λόγον ποιουμένη περὶ τοῦ κ. Eiffel λέγει ὅτι, ὁ ἔξοχος μηχανικὸς τὰ πρῶτα ἔργα αὐτοῦ ἐξετέλεσε ἐν Βουδαπέστη τῷ 1872 διὰ τῆς κατασκευῆς γεφύρας τῆς νήσου Μαργαρίτας. Οὐγγρος δὲ ἀρχιτέκτων, γνωρίσας αὐτὰ κατὰ ταύτην τὴν ἐποχὴν, ἀφηγεῖται ὅτι, ἦτο ἀνὴρ χαρρακτῆρος σκυθρωποῦ, ὁμιλῶν ὀλίγα ἀλλ' ἐργαζόμενος πολὺ. Διήρχετο τὰς νύκτας τοῦ ἐργαζόμενος, καὶ ὡς Γάλλος, ἐξωργίζετο φοβερὰ κατὰ τῆς Ἀθιγγανικῆς μουσικῆς, κωλυούσης αὐτὸν τῆς ἐργασίας του.

Ἀπ' ἐκείνης ἡδὴ τῆς ἐποχῆς ὁ κ. Eiffel εἶχε συλλάβῃ ἀναρίθμητα σχέδια, ὁ δὲ θάλαμος αὐτοῦ ἦν πλήρης μικρῶν κατασκευαζομένων ἔργων ἅτινα ἐπενόει, πάντοτε ἐκάστην ιδέαν αὐτοῦ ἐκβασανίζων καὶ διὰ τῆς πραγματικότητος. Ἡμέραν δὲ τινὰ ἡκούσθη ἰσχυριζόμενος ὅτι τῇ ἐπιστήμῃ τοῦ μηχανικοῦ σχεδὸν οὐδὲν τὸ ἀδύνατον ὑπάρχει, αὐτὸς δὲ ἐὰν εἶχε τὰ μέσα θὰ ἠδύνατο νὰ κατασκευάσῃ αὐτὸν τὸν πύργον τῆς Βαβέλ. Καὶ αἱ περιστάσεις διέρρευαν οὕτως, ὥστε μεγαλοφυῆς ἐπίνοια τοῦ ἀνδρὸς πραγματωθεῖσα, ν' ἀποθανατίσῃ αὐτὰ.

Φυτεῖαι καὶ κῆποι.

Ἡ Παρισινὴ ἀβρότης, ἡ Γαλλικὴ λεπτότης ἥτις ἐν τρυφερῷ